

εξορία

εξορία, η, ουσ. [<μτγν. ἔξορία], η εξορία· τόπος μακρινός και ανεπιθύμητος: «πώς αντέχεις να μένεις σ' αυτή την εξορία μακριά απ' την πόλη;». (Λαϊκό τραγούδι: *ξένος γυρίζω μέσα στους ξένους στην **εξορία** την πικρή, στο ξένο χώμα θα τελειώσει η ρημαγμένη μου ζωή*).

- η *εξορία του Αδάμ*, πολύ απομακρυσμένος τόπος, ερημότοπος: «πώς ήρθες εδώ στην εξορία του Αδάμ να χτίσεις σπίτι;». Αναφορά στην εκδίωξη του Αδάμ και της Εύας από τον Παράδεισο ·

- θα σε *στείλω εξορία στον Έβρο*, απειλητική προειδοποίηση σε κάποιον, ιδίως σε δημόσιο υπάλληλο ή στρατιωτικό, πως θα τον μεταθέσω σε πολύ απομακρυσμένο τόπο: «αν σε ξαναπιάσω να κάνεις κοπάνα, θα σε στείλω εξορία στον Έβρο». Από το ότι ο νομός του Έβρου σε σχέση με το κέντρο είναι από τα πιο απομακρυσμένα σημεία της ελληνικής επικράτειας και θεωρείται τόπος δυσμενούς μετάθεσης·

- *μένει στην εξορία του Αδάμ*, μένει σε πολύ απομακρυσμένη περιοχή, ιδίως σε σχέση με κάποιο κέντρο: «δεν τον επισκεπτόμαστε συχνά οι φίλοι του, γιατί μένει στην εξορία του Αδάμ»·

- *πήγε στην εξορία του Αδάμ*, πήγε σε πολύ απομακρυσμένη περιοχή, ιδίως σε σχέση με κάποιο κέντρο: «απογοητευμένος από τους ανθρώπους, έφυγε απ' την πόλη και πήγε στην εξορία του Αδάμ για να μη βλέπει κανέναν»·

- *τον έστειλαν στην εξορία του Αδάμ*, (για δημόσιους υπαλλήλους ή στρατιωτικούς) τον μετέθεσαν σε πολύ απομακρυσμένο τόπο, σε σχέση με κάποιο κέντρο: «κάποιος που ήθελε να τον εκδικηθεί, ενήργησε κατάλληλα κι απ' τη Θεσσαλονίκη τον έστειλαν στην εξορία του Αδάμ».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας